

UZASADNIENIE

Fakty:

W dniu 19 czerwca 2019 r. doszło do wypadku drogowego na drodze wojewódzkiej nr (...) w miejscowości K. powiat (...), województwo (...), wskutek nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez kierowcę pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i nieustąpienia pierwszeństwa przejazdu jadącemu z naprzeciwka kierowanemu przez P. P. (1) motocyklowi marki Y. o numerze rejestracyjnym (...). Wskutek obrażeń P. P. (1) poniósł śmierć na miejscu zdarzenia [odpis skrócony aktu zgonu – k. 22, protokół sądowo-lekarskich oględzin i sekcji zwłok – k. 11–17].

Przeciwko sprawcy wypadku oskarżonemu o czyn z art. 177 § 2 k.k. prokurator Prokuratury Rejonowej w Wołominie wniósł akt oskarżenia do Sądu Rejonowego w Wołominie [k. 21].

Pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był ubezpieczony w Towarzystwie (...) S.A. na podstawie polisy nr (...) na podstawie obowiązującej w dacie zdarzenia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów [wydruk z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego – k. 23].

M. P. jest córką P. P. (2) [odpis skrócony aktu urodzenia – k. 24].

W dniu 25 lipca 2019 r. za pośrednictwem (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. M. P. zgłosiła szkodę w Towarzystwie (...) S.A. Na podstawie art. 446 § 4 k.c. domagała się zapłaty 80.000 PLN tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią ojca P. P. (1). Szkada została zarejestrowana pod numerem (...) -01 [k. 25, k. 28].

Pismem z dnia 28 października 2019 towarzystwo ubezpieczeniowe odmówiło uznania roszczenia z art. 446 § 4 k.c. W uzasadnieniu wskazano, że do zadośćuczynienia za krzywdę w związku ze śmiercią osoby bliskiej nie uprawniają wyłącznie więzi pokrewieństwa. Natomiast w toku przeprowadzonego postępowania ustalono, że M. P. nie utrzymywała kontaktów ze zmarłym P. P. (1), a łączące ich więzi i relacje nie były prawidłowe [k. 26].

W odpowiedzi na reklamację złożoną przez M. P. w dniu 13 listopada 2019 r. **towarzystwo ubezpieczeniowe uznało swoją odpowiedzialność odszkodowawczą i wypłaciło zadośćuczynienia w wysokości 16.000 PLN.** Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia wzięto pod uwagę następujące okoliczności: rozmiar doznanych przez roszczącą bólu, cierpień moralnych – 41%, trudności adaptacyjne roszczącej związane z odnalezieniem się po śmierci ojca – 27%, rola, jaką zmarły pełnił w rodzinie – 14%, wiek zmarłego – 8%, wiek uprawnionej – 10%. Jednocześnie w piśmie poinformowano o możliwości dopłaty w wysokości 4.000 PLN bez konieczności uzupełnienia dokumentacji w ramach ugody [k. 28].

Rodzice M. P., P. i B. P., rozwiedli się w 2008 r. Po rozwodzie M. P. i jej siostra W. P. zamieszkały z mamą w W., ojciec zamieszkał w swoim domu rodzinnym z rodzicami w S.. Małżonkowie utrzymywali dobre kontakty po rozwodzie. P. P. (1) płacił alimenty, utrzymywał kontakt z córkami, które przyjeżdżały do niego na wakacje, chodził na wywiadówki, na zmianę z byłą żoną opiekował się M. P., gdy jako nastolatka musiała poddać się leczeniu szpitalnemu. Przez cały czas M. P. utrzymywała bliskie kontakty z ojcem, łączyła ich serdeczna, bliska więź. Kilka razy w miesiącu odwiedzała go u niego w domu, spotykali się z ojcem w W., często chodzili do kina, dzielili wspólne zainteresowania filmowe, pozostawali w stałym kontakcie telefonicznym. P. P. (1) poznał partnera córki, jej teścia, pomagał w remoncie jej nowego mieszkania, które remontował razem z teściem powódki, wspierał ją finansowo. Więzy M. P. z ojcem zacieśniły się szczególnie, gdy zaszła w ciążę i urodziła córkę. P. P. (1) bardzo przeżywał narodziny wnuczki, często odwiedzał córkę i wnuczkę [zeznania świadkini B. P. na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 r. – elektroniczny protokół, 00:15:30, 00:17:50, 00:19:20, 00:19:30, 00:21:40, 00:25:50, 00:26:43, 00:27:51, 00:32:33; zeznania świadka M. S. na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 r. – elektroniczny protokół, 00:37:38, 00:40:20; zeznania powódki na rozprawie

w dniu 28 stycznia 2021 r. – elektroniczny protokół, 00:01:24, 01:31:00, 01:32:10, 01:33:50, 01:35:00, 01:22:00, 01:22:30, 01:35:00, 01:42:38].

M. P. nie utrzymuje bliskich kontaktów z siostrą W. P.. Siostry od lat pozostają w konflikcie. M. P. prosiła ojca, żeby nie mówił siostrze, iż utrzymują kontakty. Odwiedzała ojca ze swoim partnerem, unikała spotkania z siostrą u ojca. Siostrze powiedziała, że nie utrzymuje z ojcem kontaktów, żeby uwolnić się od wspólnych z nią wizyt [zeznania świadka B. P. na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 r. – elektroniczny protokół, 00:14:15; zeznania powódki na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 r. – elektroniczny protokół, 01:27:41, 01:29:10, 01:43:50].

M. P. bardzo przeżyła śmierć ojca. O wypadku dowiedziała się od siostry ojca. Nie mogła uwierzyć w to, co się stało, „chodziła jak z krzyża zdjęta”. Okres po śmierci ojca pamięta jak przez mgłę, przy życiu trzymała ją córka, tylko dla niej wstawała z łóżka. Często wraca myślami do dnia śmierci ojca, rozmyśla w nocy, ma migreny, cały czas przeżywa śmierć ojca, podporą jest dla niej partner, mama, teściowie [zeznania świadkini B. P. na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 r. – elektroniczny protokół, 00:23:30; zeznania świadka M. S. na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 r. – elektroniczny protokół, 00:41:55; zeznania powódki na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 r. – elektroniczny protokół, 01:36:25, 01:38:04].

M. P. zgłosiła się po pomoc do lekarza pierwszego kontaktu. Nie mogła przyjmować silniejszych środków farmakologicznych ze względu na to, że w tym czasie karmiła córkę piersią [zeznania świadkini B. P. na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 r. – elektroniczny protokół, 00:24:28, 00:29:25; zeznania powódki na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 r. – elektroniczny protokół, 01:37:16].

W związku ze śmiercią ojca M. P. rozwinęła relację żałoby, z dominującym obniżeniem nastroju i napięciem emocjonalnym, a stres bezpośrednio w okresie po śmierci ojca wpływał zakłócająco na jej funkcjonowanie w życiu codziennym. Najbardziej obciążający emocjonalnie w związku z doznaną stratą był okres bezpośrednio po śmierci ojca, z którym łączyły ją serdeczne i stabilne więzi [pisemna opinia sądowo-psychologiczna – k. 74–84]. Po śmierci ojca M. P. nie korzystała z interwencji psychoterapeutycznych, nie leczyła się psychologicznie w związku ze zdarzeniem. Aktualny stan psychiczny powódki nie wskazuje na ewentualne trwałe psychopatologiczne konsekwencje procesu żałoby po doznanej stracie, adekwatne aktualnie funkcjonowanie powódki w rolach społecznych, np. macierzyńskich [uzupełniająca pisemna opinia sądowo-psychologiczna k. 135–136].

Dowody:

Fakty zostały ustalone na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy przez strony postępowania. Ich autentyczności i prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron postępowania, przy czym w zakresie faktów bezspornych Sąd poczynił ustalenia na podstawie art. 229 i 230 k.p.c.

Na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 r. Sąd przeprowadził dowód z zeznań świadków B. P., M. S. i W. P.. Sąd dał w pełni zeznaniom świadków B. P. i M. S.. Zeznania były spójne, logiczne, świadkowie wyczerpująco odpowiadali na pytania pełnomocników i stron oraz Sądu, przy czym zeznania świadkini B. P. były bardzo emocjonalne, co jest zrozumiałe ze względu na okoliczności sprawy. Zeznania świadków w pełni potwierdziły, że powódkę łączyły z ojcem serdeczne więzi i że cały czas utrzymywali ze sobą bliski kontakt. Zeznania te potwierdzały również ustalenia biegłego sądowego, a w związku z tym były przydatne dla ustalenia stanu faktycznego bezpośrednio po śmierci P. P. (1).

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadkini W. P., która twierdziła, że powódka przez wiele lat nie utrzymywała relacji z ojcem, a kontakty zostały odnowione dopiero po narodzinach córki powódki. Sąd miał na uwadze, że siostry od lat pozostawały w konflikcie, co potwierdziły zeznania świadków, w szczególności B. P., jak i M. S.. Poza tym powódka unikała kontaktów z siostrą, jak również wspólnych spotkań z siostrą u ojca, w związku z tym świadkini W. P. nie dysponowała wiarygodnymi informacjami o rzeczywistych relacjach łączących powódkę z ojcem. Ś. raz, dwa razy w miesiącu odwiedzała ojca, o braku kontaktów siostry z ojcem wywnioskowała z pytań, jakie ojciec zadawał jej o siostrę. Uznała, że skoro o nią pyta, to znaczy, że nie utrzymują ze sobą kontaktów. Ponadto świadkini przyznała, że ojciec nie

wtajemniczał innych osób w relacje, jakie utrzymuje z innymi osobami [01:04:40], w związku z czym Sąd ocenił, że również i W. P. mógł nie opowiadać o kontaktach z drugą córką ze względu na napięte relacje między siostrami.

Na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 r. Sąd przeprowadził również dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do strony powodowej. Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom powódki. W ocenie Sądu były to zeznania autentyczne, szczerze, czasem bardzo emocjonalne ze względu na wciąż przeżywaną żalobę po śmierci ojca.

Rekonstruując stan faktyczny, Sąd posiłkował się również opinią sądowo-psychologiczną psychologa klinicznego dra T. G.. Opinia została sporządzona na podstawie analizy przekazanych biegłemu kopii akt sprawy oraz przeprowadzonego badania psychologicznego powódki. Sąd uznał opinię biegłego za wartościowy i miarodajny materiał dowodowy, została ona sporządzona zgodnie z tezą dowodową zakreśloną przez Sąd na podstawie wniosku strony pozwanej. Opinie uzupełniające zostały sporządzone na wniosek biegłego po uzupełnieniu akt sprawy o dokumentację medyczną powódki z (...) – CENTRUM s.c. z W.. Biegły w swojej opinii zwrócił uwagę na rozbieżności w zeznaniach świadków co do oceny relacji łączących powódkę z ojcem i niemożność jednoznacznej weryfikacji tych informacji [k. 83, k. 109], niemniej Sąd zauważa, że do zadań biegłego nie należy ocena materiału dowodowego, bowiem wiarygodność i moc dowodów ocenia Sąd, kierując się dyrektywami określonymi w art. 233 k.p.c.

Prawo:

Jako podstawę prawną swego roszczenia powódka wskazała art. 446 § 4 k.c., zgodnie z którym Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 822 k.c. i łączącej go ze sprawcą wypadku drogowego z dnia 19 czerwca 2019 r. umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Była to okoliczność bezsporna i niekwestionowana.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swą odpowiedzialność odszkodowawczą i wypłacił zadośćuczynienie w wysokości 16.000 PLN, które w jego ocenie było adekwatne i wyczerpywało wszelkie roszczenia.

Podstawą zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c. jest spowodowanie śmierci osoby bezpośrednio poszkodowanej czynem niedozwolonym oraz krzywda w postaci bólu i cierpienia doznana przez osoby bliskie poszkodowanemu, przy czym pomiędzy zdarzeniem szkodzącym oraz śmiercią bezpośrednio poszkodowanego, a także między śmiercią bezpośrednio poszkodowanego a krzywdą występować musi normalny, adekwatny związek przyczynowy wskazany w art. 361 k.c.

Powyzsze przesłanki zostały spełnione w niniejszej sprawie. Ojciec powódki zmarł wskutek obrażeń odniesionych podczas wypadku drogowego, do którego doszło wskutek naruszenia przez sprawcę wypadku zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, wskutek czego został przeciwko niemu skierowany akt oskarżenia o czyn z art. 177 § 2 k.k.

Powódka jako córka P. P. (1) należy do kręgu osób, którym ustawodawca przyznał uprawnienie do ubiegania się o odszkodowanie w związku ze śmiercią osoby bliskiej.

Dla Sądu jest rzeczą oczywistą, że śmierć osoby bliskiej zawsze wpływa na sytuację życiową członków i członkiń rodziny, wywołując negatywne skutki w sferze emocjonalnej, psychicznej i często łącząc się z długotrwałym procesem żaloby.

Zadośćuczynienie co do zasady pełni funkcję kompensacyjną, przyznana suma pieniężna powinna stanowić choćby przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Przyjmuje się, że zadośćuczynienie powinno wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne, przynajmniej częściowo pomóc odbudować równowagę zachwianą wskutek popełnienia czynu niedozwolonego przez sprawcę. Ze względu na jego kompensacyjny charakter wysokość

zadośćuczynienia musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie może jednak być nadmierna i prowadzić do wzbogacenia uprawnionego.

W art. 446 § 4 k.c. mowa o „odpowiedniej sumie”, którą Sąd może przyznać tytułem zadośćuczynienia za śmierć bliskiej osoby. Przy ocenie, czy zachodzą przesłanki do zasądzenia zadośćuczynienia Sąd powinien mieć na uwadze całokształt negatywnych, niematerialnych skutków doznanej krzywdy, a także ich rozmiar i intensywność.

W doktrynie wskazuje się, że słowo „odpowiednie” należy rozumieć jako konieczność indywidualizowania sytuacji osoby pokrzywdzonej z uwzględnieniem całokształtu okoliczności sprawy oraz odniesieniem się do okoliczności obiektywnych [K. M., w: Kodeks cywilny. Tom II. Komentarz. Art. 353–626, red. M. G., dostęp: L., nb 32].

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zwrócono uwagę, że krzywdę związaną ze śmiercią osoby bliskiej jest bardzo trudno ocenić i wyrazić w sumie pieniężnej, dlatego wskazuje się na konieczność traktowania każdego przypadku w sposób indywidualny, przy czym należy opierać się na kryteriach obiektywnych, a nie tylko subiektywnych odczuciach osób dotkniętych śmiercią osoby bliskiej. Wskazuje się na niewymierny i niemożliwy do precyzyjnego wyliczenia charakter krzywdy moralnej, która dotyczy subiektywnych odczuć i przeżyć psychicznych. Sąd Najwyższy podkreśla, że oceniając rozmiar doznanej krzywdy, należy mieć na uwadze zmianę sytuacji osobistej i życiowej, poczucie osamotnienia, wstrząs, osłabienie energii życiowej, nieodwracalność następstw, szanse odbudowania sobie życia i in. [postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt I CSK 634/17, LEX nr 2483691; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2019 r., sygn. akt IV CSK 386/18, LEX nr 2786140].

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej bierze się pod uwagę intensywność więzi łączącej osobę zmarłą z najbliższymi, ponieważ w dużym stopniu zależy od tego intensywność odczuwanych przez osoby poszkodowane śmiercią bliskiej osoby innych doznań, takich jak smutek, rozpacz, cierpienia psychiczne.

Pozwany w toku postępowania wskazywał, że wysokość zadośćuczynienia ustalił w sposób obiektywny, kierując się regułami Międzynarodowej Klasyfikacji Funkcjonowania, Niepełnosprawności i (...). Kwestionował również intensywność więzi powódki z ojcem, wskazując, że przez kilka lat nie utrzymywała ona bliskich relacji z ojcem, a kontakty odnowiła dopiero w lutym 2019 r. [k. 40v–41].

Z załączonej do akt sprawy przez stronę pozwaną dokumentacji wynika, że ***swoje wnioski o nieutrzymywaniu przez powódkę kontaktów z ojcem pozwany oparł w zasadzie wyłącznie na wywiadzie przeprowadzonym z W. P.***, drugą córką zmarłego P. P. (1), która również wystąpiła z roszczeniem o zadośćuczynienie [raport z postępowania wyjaśniającego – k. 45–47v].

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że twierdzenia pozwanego o braku więzi bądź słabych więziach łączących powódkę z ojcem są bezpodstawne. Zeznania świadków, którym Sąd dał wiarę – tj. B. P. i M. S. – potwierdziły, że powódkę łączyły z ojcem bliskie i serdeczne więzi. Mimo rozvodu rodziców i zamieszkania powódki z siostrą i matką, powódka przez cały ten czas utrzymywała bliskie relacje z ojcem, który często ją odwiedzał w W., opiekował się nią, gdy miała problemy zdrowotne i musiała przebywać w szpitalu. Pomagał w remoncie nowego mieszkania, wspierał, gdy była w ciąży i przeżywał narodziny wnuczki. Sąd nie miał wątpliwości, że ojciec był ważną postacią dla powódki oraz że bardzo przeżyła jego śmierć.

Biegły sądowy potwierdził, że więź emocjonalna łącząca powódkę z ojcem miała serdeczny i stabilny charakter. W reakcji na śmierć ojca powódka rozwinęła reakcję żałoby, z dominującym obniżeniem nastroju i napięciem emocjonalnym, zakłócająco wpływającym na jej funkcjonowanie w życiu codziennym. Szczególnie obciążający emocjonalnie był okres po śmierci ojca [k. 83].

Powódka w chwili śmierci ojca była osobą dorosłą i miała swoją rodzinę, była jednak silnie związana z ojcem, który – mimo rozvodu z matką powódki – dawał jej duże wsparcie. Mimo że od rozvodu rodziców powódka nie mieszkała z ojcem, przez cały ten czas utrzymywała z nim stały kontakt, który – wbrew twierdzeniom strony pozwanej i świadkini W. P., której zeznaniom Sąd nie dał wiary a wedle zeznań pozostałych świadków – nigdy nie ustał.

Śmierć ojca była zdarzeniem nagłym i niespodziewanym. W ocenie Sądu dla powódki było to zdarzenie szokujące, które stanowiło dla niej duży wstrząs, wiązało się ze znacznym cierpieniem, przeżywaniem smutku, żalu, przygnębienia. W tym czasie wsparciem dla powódki był jej partner, matka, także teściowie, siłę do życia dawała jej mała córka.

Powódka nie korzystała wprawdzie po śmierci ojca z pomocy lekarza psychiatry, nie powinno mieć to jednak w ocenie Sądu znaczenia dla oceny rozmiaru i intensywności krzywdy. Lekarka pierwszego kontaktu, do której zgłosiła się powódka, odradziła jej wizytę u psychologa, ponieważ i tak nie mógłby jej przepisać środków farmakologicznych ze względu na to, że w tym czasie karmiła piersią córkę.

W ocenie Sądu przyznanie powódce zadośćuczynienia w kwocie 54.000 PLN, mimo wypłaconej wcześniej przez ubezpieczyciela kwoty 16.000 PLN w toku postępowania likwidacyjnego, jest uzasadnione w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego. W tym stanie rzeczy nie jest to bowiem kwota wygórowana, lecz uzasadniona w świetle doznanej przez powódkę krzywdy.

Sąd podkreśla, że kwota zadośćuczynienia nie może być symboliczna, musi stanowić kwotę odpowiednią do rozmiarów krzywdy. Jednocześnie punktem odniesienia powinna być również sytuacja majątkowa społeczeństwa. W odniesieniu do aktualnej stopy życiowej społeczeństwa i warunków ekonomicznych kwota 54.000 PLN nie jest nadmierna. Płaca minimalna w 2023 r. w okresie od dnia 01 stycznia do dnia 30 czerwca wynosiła 3.490 PLN brutto [2.709,48 PLN netto], od 01 lipca wynosi 3.600 PLN brutto [2.783,86 PLN netto]. Kwota przyznanego zadośćuczynienia stanowi równowartość 15 miesięcznych minimalnych wynagrodzeń za pracę i nieco ponad 7 miesięcznych wynagrodzeń w gospodarce narodowej. Zgodnie z komunikatem Prezesa GUS z dnia 22 maja 2023 r. przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw w kwietniu 2023 r. wyniosło 7.430,65 PLN. Biorąc również pod uwagę obecne rozmiary inflacji, nie można uznać, aby przyznane zadośćuczynienie było nadmierne i nieadekwatne do doznanej przez powódkę krzywdy z powodu śmierci ojca.

Z powyższych względów w punkcie I wyroku Sąd zasądził kwotę zadośćuczynienia zgodnie z żądaniem pozwu.

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd zasądził je zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 29 października 2019 r., czyli od następnego dnia po wydaniu pierwszej, odmownej decyzji w sprawie zadośćuczynienia. Wskazać przy tym należy, że w przypadku roszczeń wynikających z umowy ubezpieczenia trzeba mieć na względzie również treść normatywną art. 817 § 1 i 2 k.c. Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a gdyby w powyższym terminie nie było możliwe, wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia, wówczas świadczenie powinno być spełnione w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 25 lipca 2019 r. Śmierć ojca powódki w wypadku drogowym była rzeczą oczywistą. Tymczasem raport z postępowania wyjaśniającego, który był podstawą wydania pierwszej decyzji odmawiającej zadośćuczynienia, został sporządzony dopiero w dniu 16 października 2019 r. [k. 45]. Biorąc pod uwagę przywołane przepisy, Sąd uwzględnił żądanie pozwu w zakresie odsetek.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 w sprawie opłat za czynności radców prawnych [t.j. Dz.U. 2018, poz. 265] – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu. Na koszty poniesione przez powódkę w wysokości 8.117 PLN zł złożyły się: opłata stosunkowa od pozwu w wysokości 2.700 PLN, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5.400 PLN i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 PLN.

Na kwotę wskazaną w punkcie III. wyroku składają się należności wypłacone dla biegłego sądowego tymczasowo z sum SP [109,49 PLN – k. 87, 551,93 PLN – k. 113, a także 506,31 PLN – k. 138].

ZARZĄDZENIE

(...)

□